

Κυριακή 18η Φεβρουαρίου 2024

Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου.

(Ματθ. 15, 21 – 28).

«*Κύριε, βοήθει μοι*» (Ματθ. 15, 25).

Μιά απίστευτη έξοδο και μία ήρωική πορεία βλέπουμε σήμερα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Μιά ἀλλογενῆς καὶ ἀλλόθρησκη, μιά ἐντελῶς ξένη γυναίκα τρέχει μέ ἀπελπισία στόν Χριστό καί φωνάζει: «Κύριε, βοήθει μοι», γιά νά θεραπεύσει τό κοριτσάκι της ἀπό τήν κακότητα τοῦ Σατανᾶ. Ὁ Χριστός βλέπει σ' αὐτήν ἕναν πονεμένο ἄνθρωπο, βλέπει μία τραυματισμένη ψυχή, βλέπει ἕναν καλοπροαίρετο χαρακτήρα, βλέπει ἕνα δικό του πλάσμα νά ὑποφέρει. Συγκαταβαίνει στή μάνα, στή γυναίκα, στόν πόνο, στήν ἀνάγκη, στή μοναξιά καί

στήν ἀπελπισία τοῦ ἀνθρώπου, διότι εἶναι φι-
λάνθρωπος καί Σωτήρας.

Ἡ Χαναναία κράζει δυνατά καί
ἀνυποχώρητα «Κύριε, βοήθει μοι», διότι κουβα-
λάει μέσα της πίστη καί ἐμπιστοσύνη, δονεῖται
ἀπό τήν ἐλπίδα ὅτι τό πρόσωπο πού βρίσκεται
μπροστά της ἔχει τή δύναμη νά ἐνσταλάξει στήν
ψυχή της τό ἄρωμα τῆς χαρᾶς. Κανένα
ἀνθρώπινο ἐμπόδιο δέν στέκεται ἱκανό νά
ἀναστείλει καί νά κάμψει τήν πίστη καί τήν
ἐμπιστοσύνη αὐτῆς τῆς γυναίκας πρὸς τόν
Ἰησοῦ. Ἀκόμη καί οἱ προσβολές τοῦ ἴδιου τοῦ
Χριστοῦ πρὸς τό πρόσωπό της, πού τῆς
ἀπευθύνει τεχνηέντως καί μέ σκοπιμότητα, γιά
νά ἀναδείξει τήν ποιότητά της, δέν κάμπτουν
τήν ἐμπιστοσύνη της στήν παντοδύναμη παρου-
σία Του. Ξέρει ὅτι Αὐτός προέρχεται ἀπό τή γε-
νιά τοῦ Δαυίδ καί ἦλθε στόν κόσμο γιά νά
εὐεργετήσῃ τόν ἄνθρωπο. Ξέρει ὅτι μπορεί νά
δεχθεῖ τό θαῦμα Του καί ἡ ἐμπιστοσύνη της στό
πρόσωπό Του γίνεται μία ἀπολυτότητα, πού

φέρει τό ἐπιθυμητό ἀποτέλεσμα. Ἡ πίστη στόν Θεό εἶναι δύναμη καί παρηγοριά. Εἶναι μακάριοι αὐτοί πού ἐμπιστεύονται στόν Χριστό τά προβλήματα τους, διότι θά λάβουν τήν καλύτερη λύση. Εἶναι εὐτυχημένοι, διότι μέ τήν ἐμπιστοσύνη αὐτή διώχνουν τό ἄγχος καί ἀπολαμβάνουν τή γλυκύτητα τῆς παρουσίας Του. Εἶναι χαρούμενοι, διότι μέ τήν πίστη τους στό πρόσωπό Του ἔκτισαν μία σχέση μαζί Του καί νίκησαν τή μοναξιά πού πνίγει τό σύνολο τῶν ἀνθρώπων. Σ' ἕναν κόσμο ἀνερμάτιστο καί μπερδεμένο ἡ πίστη γίνεται ὁ προβολέας τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, πού φωτίζει τόν ἄνθρωπο στήν πορεία του πρὸς τήν αἰωνιότητα. Ἡ πίστη εἶναι τό κλειδί τῆς χαρᾶς καί τῆς γαλήνης, πού τό κρατοῦν οἱ ἔξυπνοι καί οἱ ἐλεύθεροι αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

«Κύριε, βοήθει μοι» φωνάζει ἡ Χαναναία στόν Χριστό, διότι ἀγαπάει. Ἀγαπάει τό κοριτσάκι της, καθώς τό βλέπει νά βασανίζεται ἀπό τήν κακότητα τοῦ Σατανᾶ. Ἡ ἀγάπη στήν ψυχή

της δέν περιορίζεται στό μητρικό φίλτρο. Εἶναι μία ἀγάπη καθαρή, πού τῆς δίνει τή δύναμη νά ξεπεράσει τά ἐσκαμμένα καί τούς καθωσπρεπισμούς. Εἶναι μία ἀγάπη ὀρμητική καί πρακτική, ὅπως εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν καθαρῶν καί φιλότιμων ἀνθρώπων. Εἶναι μία ἀγάπη σπάνια καί πολύτιμη. Δέν ὑπάρχει εὐκόλα στόν κόσμο ἀγάπη χωρίς σκοπιμότητες, χωρίς καιροσκοπισμούς καί κρατούμενα. Ἡ ἀγάπη τῆς Χαναναίας εἶναι θυσιαστική, γι' αὐτό τήν ἐκτιμᾷ ὁ Χριστός καί ἐλευθερώνει τό παιδί της ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ σκότους. Ἡ ἀγάπη εἶναι δύναμη. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη τοῦ σύμπαντος. Ἡ ἀγάπη κατέβασε τόν Θεό στόν κόσμο. Ἡ ἀγάπη περιμένει τούς ἀνθρώπους, ὅταν κλείσουν τά μάτια τους. Ἡ ἀγάπη λύνει ὅλα τά προβλήματα, στέκεται πάνω ἀπό ἐμπόδια, προσφέρει παρηγοριά καί ἐπουλώνει πληγές, θεραπεύει καί ἀνασταίνει τίς ἀπελπισμένες ψυχές πού λύγισαν κάτω ἀπό τό βάρος τῆς κακίας. Ἡ ἀγάπη εἶναι μία ἀγκαλιά πού ἀνοίγει γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Αὐτή τήν ἀγκαλιά ἀνοιξε ὁ Χριστός στούς ἀνθρώπους

καί αὐτή τήν ἀγκαλιά κάλεσε τούς μαθητές Του νά τήν ἀνοίγουν στους ἄλλους, ἐάν θέλουν νά λογαριάζονται γιά μαθητές Του.

«Κύριε, βοήθει μοι» κράζει ἡ Χαναναία πρὸς τόν Χριστό μέ ταπείνωση καί αὐτοεξευτελισμό. Τρέχει πρὸς τόν Κύριο μέ διάθεση νά ταπεινωθεῖ. Δέχεται κάθε ἐξουθένωση χωρίς διαμαρτυρία. Δέχεται τόν χαρακτηρισμό ὅτι εἶναι σκυλάκι καί ἐπιτείνει αὐτόν τόν χαρακτηρισμό, ζητώντας σάν σκυλάκι τά ψίχουλα τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους. Ὁ Κύριος, πού εἶπε ὅτι στους ταπεινοὺς δίνει τή χάρη Του, δέν θά μπορούσε νά ἀντισταθεῖ μπροστά στήν τόση ταπείνωση αὐτῆς τῆς μάνας. Συγκαταβαίνει στήν ταπείνωση πάντοτε, διότι ἀδίστακτα ἐπιβλέπει στόν ταπεινό, ἥσυχο καί μετρημένο ἄνθρωπο. Στήν κοινωνία μας ἡ ταπείνωση δέν εἶναι ἀρετή. Εἶναι ἀδυναμία καί ἀνοησία. Ἀπό τή βρεφική μας ἡλικία διδασκόμαστε τήν ἔπαρση καί τήν ἀλαζονεία. Στά παιδιά μας ἐπίσης διδάσκουμε τόν ἐγωισμό. Τά μαθαίνουμε νά φουσκώνουν

σάν παγώνια γιά τό παραμικρό τους ἐπίτευγμα. Τούς δείχνουμε ὅτι βρίσκονται στό κέντρο τοῦ σύμπαντος, διότι κάθε ἐπιθυμία τους εἶναι γιά τούς πάντες διαταγή. Δέν κουβαλᾶμε τόν ἐγωισμό μόνον σάν προπατορική κατάρα. Τόν αὐξάνουμε ἀκόμη περισσότερο μέ τήν πεποίθη- ση ὅτι ἔτσι ἐξασφαλίζουμε τήν ἀξιοπρέπεια καί τήν ἀνεξαρτησία μας. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, μέ τόν ἐγωισμό ταΐζουμε τίς ἐπιθυμίες μας καί σκλαβωνόμαστε ἀπ' αὐτές μέ δεσμά ἀτσάλινα, πού ὀνομάζονται ἐξαρτήσεις καί πά- θη.

Σήμερα ἡ Χαναναία γίνεται ἡ δασκάλα τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καί τῆς ταπείνωσης γιά ὅλους μας. Μᾶς διδάσκει πώς μόνο μ' αὐτά τά ἐφόδια θά προσεγγίσουμε τόν Χριστό καί ἡ συ- νάντησή μας μαζί Του θά φέρει πλούσια συγκο- μιδή εὐλογιῶν. Ἄς τή μιμηθοῦμε λοιπόν καί μέ πίστη, ἀγάπη καί ταπείνωση νά καταφεύγουμε στόν Σωτήρα Χριστό, στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δύναμη καί ἡ δόξα τῶν αἰώνων. Ἀμήν.